

Βία, Ειρήνη, Καταλλαγή: Προσέγγιση από την Αφρικανική συνάφεια (Μητροπολίτης Νιγηρίας Αλέξανδρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

ΒΙΑ, ΕΙΡΗΝΗ, ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ.

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΑΦΕΙΑ.

Σεβασμιώτατοι, αγαπητοί πατέρες,

Κυρίες και κύριοι καθηγητές, φίλοι και φίλες,

Σας μεταφέρω τον πασχάλιο χαιρετισμό της Εκκλησίας της Αφρικής και του Προκαθημένου της με την ευχή η ζωή σας να είναι γεμάτη από αναστάσιμες εμπειρίες και να πορεύεσθε πάντοτε ακόμη «και των θυρών κεκλεισμένων».

Μου προσδίδει ιδιαίτερη τιμή η πρόσκληση για συμμετοχή στην σημερινή συνάντηση/συζήτηση για την «Δικαιοσύνη και την Ειρήνη» και οφείλω να εκφράσω τα θερμά μου συγχαρητήρια στην Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών Βόλου και στο ΑΠΘ για την πρωτοβουλία τους αυτή.

Τα δύο αυτά Ιδρύματα αποτελούν εργαστήρια γόνιμου θεολογικού προβληματισμού και διαλόγου, θέτοντας διαρκώς τον δάκτυλον επί τον τύπον των ήλων, εκφράζοντας την αγωνία για την πορεία της Εκκλησίας, του σώματος του Χριστού, του λαού του Θεού, στο αύριο με ένα ανθρώπινο δυναμικό που δεν παύει να στοχάζεται δημιουργικά για το ρόλο και την προοπτική της ορθόδοξης θεολογίας στον μεταμοντέρνο κόσμο. Και τούτο για να μπορέσουμε όλοι να αντιληφθούμε τι πράγματι σημαίνει μαθητεία στον Θεάνθρωπο, τι σημαίνει πραγμάτωση της Βασιλείας του Θεού στο σημερινό κοινωνικό, ιστορικό, πνευματικό και πολιτικό τοπίο. Σταυρική όπως αναμενόταν και όπως αποδεικνύεται η πορεία σας, αναστάσιμη όμως η προοπτική σας.

Αναγνωρίζουμε το έργο σας, ευχαριστούμε για την προσφορά σας που μας οπλίζει στον αγώνα μας για μαρτυρία και λόγο Ιησού Χριστού με συνέπεια και ευθύνη μέσα σε ένα τόσο προκλητικό, από κάθε άποψη περιβάλλον.

Το πρόγραμμα του ΠΣΕ «Δεκαετία για την υπέρβαση της βίας» ώθησε την Ακαδημία του Βόλου στην παρουσίαση του παρόντος πονήματος, στο οποίο μέσα από τα κείμενα, τη σκέψη, διακεκριμένων θεολόγων στοχαστών του σήμερα παρουσιάζεται η ορθόδοξη συμβολή και προοπτική στο όραμα και το αίτημα των λαών και των Εκκλησιών για δίκαιη ειρήνη, για ψηλάφηση των γενεσιουργών αιτιών των διαφόρων μορφών βίας και τέλος για την αναγκαιότητα ενεργού και δυναμικής συμμετοχής των τοπικών ορθόδοξων εκκλησιών στο χτίσιμο μιας πιο ανθρώπινης, πιο δίκαιης και αληθινά βιώσιμης κοινωνίας, ενθαρρύνοντάς μας να υπερβούμε αγκυλώσεις, δισταγμούς και επιφυλακτικότητες που παρουσιάζονται στον ορθόδοξο χώρο και να αναμειχθούμε ενεργά στα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά δρώμενα του τόπου διακονίας μας.

Τούτο προαπαιτεί ικανή ελευθερία για να υψώσει η Εκκλησία την φωνή εκ μέρους του Ευαγγελίου ακόμα και ενάντια σε πολιτικές δυνάμεις όταν χρειάζεται, λειτουργώντας όχι απλά καταγγελτικά καταστάσεων, πράξεων και νοοτροπιών, αλλά θα έλεγα θετικά, θεραπευτικά, προασπιζόμενη ότι είναι αναγκαίο για την διατήρηση της αλληλεγγύης, της αδελφoσύνης και συνύπαρξης των λαών, του

κοινοτικού τρόπου έκφρασης και ζωής.

Χρειάζεται ικανή ελευθερία εσωτερική αλλά και εξωτερική, μια αληθινή επανάσταση, ένα σπάσιμο δεσμών με θεσμούς, πρόσωπα, πολιτικές και νοοτροπίες που διατηρούν την βαβυλώνια αιχμαλωσία των λαών, του σώματος του Χριστού, τελικά της ίδιας. Θέλει ελευθερία και χώρο, που δεν της χαρίζεται αλλά που αποκτάται με αγώνες, για να προστατεύσει τη μνήμη της (που της παρέχει την ταυτότητά της), να λατρεύσει τον Κύριο της ιστορίας και όχι τους «κυρίους» των διαφόρων ιστορικών στιγμών, να συνεχίσει να προσεύχεται, να ελπίζει και να εργάζεται για την φανέρωση της Βασιλείας του Θεού, σε εποχές που οι ζωές μας ελέγχονται με επιτυχία από διάφορα κέντρα λήψης αποφάσεων.

Αυτό που συμβαίνει στην Αφρική, δηλαδή το πανηγύρι βίας διαφόρων μορφών με τις τεράστιες αρνητικές κοινωνικές συνέπειες για τους λαούς της , είναι για εμάς το αποτέλεσμα της σημερινής οικονομικής παγκοσμιοποίησης, που όμως αποτελεί την 4η φάση της διείδυσης εξωτερικών δυνάμεων στην ήπειρο.

Η 1η φάση είναι αυτή του δουλεμπόριου. Υπολογίζεται ότι 2-10 εκατομμύρια άνδρες και γυναίκες, το πολυτιμότερο κεφάλαιό μας, κυριολεκτικά κλάπηκαν από την ήπειρο. Σ'αυτούς στηρίχθηκε η αγροτική και στη συνέχεια η βιομηχανική ανάπτυξη της βόρειας Αμερικής. Ήταν ένα γεγονός με τεράστιες οικονομικές, κοινωνικές και ψυχολογικές συνέπειες.

Η 2η φάση είναι αυτή της αποικιοκρατίας, κατά την οποία χαραχτηκαν σύνορα χωρών, καθορίστηκαν δρόμοι επικοινωνίας και εμπορίου, έγινε ασύστολη εκμετάλλευση γεωργικών και πρώτων υλών, τεράστια περιβαλλοντική υποβάθμιση και δημιουργήθηκαν κοινωνικές εξαρτήσεις και σχέσεις άγνωστες μέχρι τότε στο χώρο. Πολλές από τις σημερινές εθνικές συγκρούσεις που επισύρουν το διεθνές ενδιαφέρον οφείλονται σε στρατηγικές επιλογές των αποικιοκρατικών δυνάμεων.

[Συνεχίζεται]

* Ομιλία που δόθηκε στη Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης